

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 497/2020-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. októbra 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] ■ [REDACTED] Česká republika, zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 11 C 174/2004 z 3. júla 2020 a rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 11 C 174/2004 zo 4. apríla 2006 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2020 emailom bez autorizácie a 25. septembra 2020 v listinnej podobe poštou doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] Česká republika (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 4 ústavy, porušenia základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 174/2004 z 3. júla 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 11 C 174/2004 zo 4. apríla 2006 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd napadnutým uznesením rozhodol o návrhu sťažovateľa na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania tak, že jeho návrh zamietol. Sťažovateľ podal predmetný návrh v právnej veci žalobcu [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalobca“) proti sťažovateľovi ako žalovanému o zaplatenie sumy 3 862,11 € s príslušenstvom. V uvedenej veci rozhodol okresný súd napadnutým rozsudkom zo 4. apríla 2006 tak, že sťažovateľa zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 3 862,11 € (116 349,90 Sk) spolu so špecifikovaným príslušenstvom a nahradiť žalobcovi trovy konania.

3. Sťažovateľ uvádza, že návrh na odpustenie zmeškania lehoty podal z dôvodu, že sa dozvedel o tom, že bol žalovaný v predmetnom súdnom konaní. V konaní ho zastupoval okresným súdom ustanovený opatrovník, ktorý bol absolútne nečinný, napadnutý rozsudok bol vyhlásený v jeho neprítomnosti a do dnešného dňa mu nebol riadne

doručený. O napadnutom rozsudku sa dozvedel v roku 2018, keď ho v exekučnom konaní kontaktoval súdny exekútor, a to písomným podaním doručeným na adresu jeho bydliska v Prahe. V exekučnom konaní sa taktiež bráni zaplateniu predmetnej peňažnej sumy. V konaní vo veci samej podal návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania.

4. Sťažovateľ poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia, v ktorom okresný súd uviedol, že v konaní vo veci samej okresný súd postupoval podľa vtedy platných a účinných právnych predpisov a riadne prešetril pobyt sťažovateľa. Sťažovateľ toto odôvodnenie považuje za zavádzajúce a formalistické, keďže okresný súd prešetroval jeho pobyt len na Slovensku, nie však v Českej republike, pritom od roku 2004 má bydlisko na rovnakej adrese v Prahe. Napadnuté uznesenie je podľa sťažovateľa *„formálne, bez riadneho zistenia stavu veci, a teda arbitrárne“*.

5. Sťažovateľ uvádza, že je občanom Českej republiky, ktorému na základe uzavretia manželstva bolo udelené aj občianstvo Slovenskej republiky. Po rozvoze manželstva v roku 2003 ukončil podnikanie [REDAKOVANÉ] a odišiel späť do Prahy. O dvojitom občianstve sťažovateľa mal okresný súd vedomosť od začiatku konania: *„Táto skutočnosť sa odrazila aj pokynom na zisťovanie jeho pobytu v ČR, ktorý však nikdy nebol súdom realizovaný.“*

Súd namiesto zisťovania reálneho bydliska sťažovateľa uprednostnil cestu ustanovenia formálneho opatrovníka (pracovníčku toho istého súdu) a bez ďalšieho pokračoval v súdnom konaní až do vynesenia rozsudku vo veci samej.“

6. Sťažovateľ poukazuje na to, že podnikanie na území Slovenskej republiky so sídlom [REDAKOVANÉ] ukončil k 14. januáru 2004. Žaloba bola v predmetnej veci podaná 5. marca 2004. V rámci svojej argumentácie sťažovateľ cituje relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie Brusel I“). Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd mal vedomosť o jeho dvojitom občianstve, je zrejmé, že počas konania nezistil jeho pobyt, čím nemal ustálené kritérium pre posúdenie svojej právomoci rozhodovať v predmetnej veci. Okresný súd *„založil svoju právomoci bez aplikácie kogentných ustanovení Nariadenia Brusel I,*

uspokojil sa s ustanovením opatrovníka a vykázanou fikciou doručenia, a reálne bydlisko ako také ďalej nezisťoval.

Uvedený postup súdu je nepochybne v rozpore nielen s Nariadením, ale tiež s článkom 47 Listiny základných práv Európskej únie...“.

7. Okresný súd mal podľa sťažovateľa zisťovať, či má bydlisko na území Slovenskej republiky, následne mal zisťovať, či nemá bydlisko v inom členskom štáte Európskej únie, prípadne v inom ako členskom štáte Európskej únie. Až po takomto zisťovaní mohol okresný súd založiť svoju právomoc na základe posledného známeho bydliska v Slovenskej republike.

8. Okresný súd sa podľa sťažovateľa nesprávne vysporiadal aj s postavením opatrovníka v režime nariadenia Brusel I. Zmyslom ustanovenia opatrovníka osobe s neznámym pobytom je záujem na zaistení ochrany jeho záujmov a základných práv. Okresný súd ustanovil opatrovníka len formálne, aby mohol pokračovať v konaní, pričom išlo o formalistický postup, ktorý absolútne popieral právo neprítomného účastníka na spravodlivé konanie. V tomto kontexte sťažovateľ poukazuje na *«rozhodnutia Soudního dvora ve věcech C 125/79 Denilauer v. Couchet Erérs, C 474/93 Hengst v. Campese, C 166/80 Klomps v. Michel. Z citovaných rozhodnutí je zřejmé, že účastíou opatrovníka neznalého skutkového stavu věci nie je zaistené právo žalovaného sa v konaní účinne brániť.*

Z judikatúry Súdneho dvora je zřejmé, že žalovaný, ktorý nevie, že proti nemu bolo začaté konanie, a za ktorého sa súdneho konania zúčastňuje advokát alebo „opatrovník“, ktorého osobne nesplnomocnil, nemá možnosť účinne sa obhajovať.».

9. K včasnosti podania ústavnej sťažnosti sťažovateľ v ústavnej sťažnosti doručenej emailom uvádza, že napadnuté uznesenie okresného súdu mu bolo doručené 16. júla 2020, lehota na podanie ústavnej sťažnosti preto uplynula 16. septembra 2020. V ústavnej sťažnosti doručenej v listinnej podobe sťažovateľ uvádza, že podanie v elektronickej podobe bez autorizácie bolo urobené 16. septembra 2020. Sťažovateľ ďalej uvádza, že *„po niekoľkých neúspešných pokusoch podať podanie dňa 16. 09. 2020 prostredníctvom stránky www.slovensko.sk na stránke www.ustavnysud.sk/iam/... ako riadne elektronické*

podanie so ZEPom, sme boli v dôsledku časovej tiesne nútení odoslať súbory bez podpisu ZEP do podateľne Ústavného súdu SR. Informáciu, ktorá sa nám zobrazovala, o tom, že Ústavný súd používa staršiu verziu programu na ZEP, považujeme za irelevantnú, pretože nie je reálne a racionálne od užívateľov požadovať, aby si aktualizovaný program pre eID a ZEP odinštalovali a pri podaní na Ústavný súd SR ad hoc inštalovali inú staršiu (zastaralú) verziu programu.“.

10. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 4 ústavy, porušenie základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu z 3. júla 2020 a napadnutým rozsudkom okresného súdu zo 4. apríla 2006, napadnuté uznesenie okresného súdu a napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľ tiež požaduje priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 5 000 € a priznanie náhrady trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

11. Návrh na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia sťažovateľ odôvodňuje tým, že *„po niekoľko rokov je postavený do existenčnej neistoty z dôvodu, že v rokoch 2004 - 2006 boli flagrantne porušované jeho základné práva a slobody. Tým dochádza k významným zásahom do jeho súkromného života, cíti sa ohrozený a nemá pocit bezpečia. Sťažovateľ je už niekoľko rokov nútený žiť v právnej neistote, pretože nenachádzal reálnu možnosť ako ochrániť svoje ústavné práva.“.*

II.

Právomoc ústavného súdu, relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

15. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto

zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

17. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, IV. ÚS 8/2020). Podanie ústavnej sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na jej odmietnutie ako oneskorene podanej [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde].

18. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

19. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádzal aj z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 4 ústavy, porušeniu základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu z 3. júla 2020

20. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd skúmal, či je splnená podmienka včasnosti jej podania. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľovi bolo napadnuté uznesenie okresného súdu z 3. júla 2020 doručené 16. júla 2020. Ústavný súd zároveň zistil, že 16. júl 2020 je dňom, keď napadnuté uznesenie nadobudlo právoplatnosť. Od tohto okamihu začala plynúť lehota na podanie ústavnej sťažnosti. V zmysle § 124 zákona o ústavnom súde lehota dvoch mesiacov na podanie ústavnej sťažnosti uplynula 16. septembra 2020 (streda).

21. Sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť emailom bez autorizácie na adresu podatelna@ustavnysud.sk. Podľa údajov uvedených v emailovej správe sťažovateľ odoslal email s prílohami – ústavnou sťažnosťou a jej prílohami – plnomocenstvom, napadnutým uznesením a napadnutým rozsudkom – 17. septembra 2020 o 0:00 h. V samotnom emaili uviedol, že v prílohe *„doručujeme ústavnú sťažnosť, pretože sa nám nepodarilo odoslať el. podanie.“*. Ústavnému súdu bol predmetný email s ústavnou sťažnosťou a jej prílohami doručený 17. septembra 2020 o 0:00:04 h.

22. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že ústavnú sťažnosť podal v zákonnej lehote. Ústavný súd sa s týmto tvrdením nestotožňuje, pričom dospel k záveru, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť oneskorene.

23. Ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné zdôrazniť, že forma elektronickej komunikácie, ktorú zvolil sťažovateľ (resp. jeho právny zástupca, pozn.) pri podaní ústavnej sťažnosti, nespadá do pôsobnosti zákona č. 305/2013 Z. z.

o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“). Z uvedeného preto zároveň vyplýva, že na sťažovateľom zvolenú formu elektronickej komunikácie nemožno aplikovať pravidlo, podľa ktorého elektronicke podanie je podané jeho odoslaním do elektronickej schránky orgánu verejnej moci (§ 25 ods. 1 tretia veta zákona o e-Governmente).

24. Tento záver podporuje aj judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý pravidlo vymedzené v § 25 ods. 1 zákona o e-Governmente aplikoval na neautorizované elektronicke podanie podané prostredníctvom portálu eŽaloby [v spojení s povinnosťou doručiť podanie v desaťdňovej lehote podľa § 125 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), pozn.], keď pri vyplnení správneho súdu považoval pre zachovanie lehoty na podanie odvolania za rozhodný moment odoslania elektronickeho podania bez potreby ďalšieho preukazovania momentu skutočného doručenia podania z tohto systému určenému súdu (porovnaj napr. uznesenie sp. zn. 3 Cdo 105/2019 z 10. októbra 2019 a judikatúru uvedenú v tomto rozhodnutí – sp. zn. 5 Cdo 12/2018, 8 Cdo 14/2019, 5 Cdo 75/2019). Vo vzťahu k bežnej emailovej komunikácii však v inej veci uviedol, že pre zachovanie lehoty na podanie odvolania nie je rozhodujúci okamih odoslania emailu, ale okamih doručenia emailovej správy súdu, pritom za doručené sa považuje odvolanie v deň doručenia emailu súdu, i keď sa tak stalo po úradných hodinách súdu (uznesenie sp. zn. 2 Obdo 12/2016 z 31. januára 2017). V tomto kontexte je vhodné zdôrazniť, že v prerokúvanom prípade sťažovateľ využil klasickú emailovú službu na podanie elektronickej neautorizovanej ústavnej sťažnosti.

25. Určenie rozhodného momentu pre záver o zachovaní lehoty – pri forme elektronickej komunikácie, ktorú zvolil sťažovateľ, vychádza z § 121 ods. 5 CSP v spojení s § 62 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť. Z tohto hľadiska je pre právny záver o zachovaní lehoty rozhodujúce posúdenie toho, či osoba, ktorá odosiela podanie prostredníctvom emailovej služby, odovzdala podanie

orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť. Ústavný súd v tomto kontexte dospel k záveru, že pri využívaní bežnej emailovej služby ide o priame a bezprostredné využitie technického prostriedku, prostredníctvom ktorého sa uskutočňuje prenos dátovej (elektronickej) správy od odosielateľa k príjemcovi. V tejto forme elektronickej komunikácie nemožno uvažovať o konkrétnej emailovej aplikácii (službe) ako o orgáne, ktorý má povinnosť doručiť podanie v zmysle § 121 ods. 5 CSP. Z tohto pohľadu je rozhodným moment, keď bola emailová správa doručená príslušnému súdu (v tomto prípade ústavnému súdu, pozn.), a nie moment odoslania tejto emailovej správy (porovnaj tiež IV. ÚS 115/2020).

26. Ústavný súd podporne poukazuje aj na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky, ktorá vychádza z právneho záveru, že elektronická komunikácia prostredníctvom emailu (alebo aj telefaxu) nie je komunikáciou prostredníctvom orgánu, ktorý je povinný doručiť podanie, preto rozhodujúcim je moment doručenia podania súdu (porovnaj napr. I. ÚS 250/05, III. ÚS 2361/08 a IV. ÚS 2492/08).

27. Ústavná sťažnosť bola emailom bez autorizácie doručená ústavnému súdu 17. septembra 2020 o 0:00:04 h, pričom lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu uplynula 16. septembra 2020. S poukazom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

28. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa, že doručenie ústavnej sťažnosti emailom bez autorizácie zvolil z dôvodu opakovane neúspešných pokusov doručiť ústavnú sťažnosť so zaručeným elektronickým podpisom zrejme aj vzhľadom na staršiu verziu programu na zaručený elektronický podpis používanú ústavným súdom, táto skutočnosť nemôže viesť k záveru, že ústavná sťažnosť bola podaná včas. Technické problémy pri doručovaní ústavnej sťažnosti môžu mať rôzne dôvody, ktoré nie vždy možno jednoznačne pripočítať určitému subjektu. Vychádzajúc z princípu rozumnej opatrnosti a predvídavosti, je zodpovednosťou sťažovateľa (resp. jeho právneho zástupcu) zvoliť taký čas a formu podania ústavnej sťažnosti, aby umožňovala záver o tom, že ústavná sťažnosť bola podaná v zákonom ustanovenej lehote.

III.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 4 ústavy, porušeniu základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu zo 4. apríla 2006

29. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti v tejto časti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity všeobecne vyjadreného v časti II tohto uznesenia, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

30. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuvádza osobitné námietky. Namietané porušenie označených práv a článkov odôvodňuje tou istou argumentáciou, ktorá smeruje aj proti napadnutému uzneseniu okresného súdu. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ namieta postup okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku, t. j. namieta spôsob a rozsah zisťovania adresy jeho bydliska okresným súdom na účely doručovania a tiež formálne ustanovenie opatrovníka (zamestnankyne okresného súdu), ktoré nijako nezabezpečilo ochranu jeho záujmov a práv v predmetnom súdnom konaní.

31. Z ústavnej sťažnosti a odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejmé, že sťažovateľ v týchto skutočnostiach (šetrenie miesta jeho bydliska a ustanovenie opatrovníka) videl ospravedlniteľný dôvod na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti napadnutému rozsudku. Na tomto základe sťažovateľ podal návrh na odpustenie zmeškania lehoty podľa § 122 CSP. Okresný súd tento návrh a námietky sťažovateľa v ňom uvedené preskúmal a svoj právny záver z hľadísk uvedených v § 122 CSP uviedol v napadnutom uznesení. Právomoc, ktorú uplatnil okresný súd na základe návrhu na odpustenie zmeškania lehoty podľa § 122 CSP, vylučuje, aby ústavný súd preskúmal z rovnakých hľadísk napadnutý rozsudok okresného súdu a postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

32. Uplatnenie právomoci okresného súdu vylučuje, aby v uvedenej veci rozhodoval ústavný súd, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) a podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

33. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu